

AŞK VE AŞKIN DÜNYA ÜZERİNDE ANLAMI

17 Aralık 1912'de Zürih'te verilen konferans

Frederick Amrine tarafından düzenlendi

Evriminin şu anki noktasında insanoglunun Mesih Dürtüsünü anlamayı öğrenmesi gerektiğini söylemiş olduğumuzda, şu düşünce pekala ortaya çıkabilir: Öyleyse, Mesih Dürtüsünü hiç duymamış birinin durumu nedir? Belki de hiç duymamış olabilir. İsa'nın adını duydunuz mu? Böyle bir fert, Mesih'in ismini duymadığı için Mesih Dürtüsünden yoksun mu olur? Mesih'in enerjisinin ruha akabilmesi için Mesih Dürtüsü hakkında bazı kuramsal bilgilere haiz olmak lüzumlu mudur? Doğumdan ölüme kadar insan yaşamıyla ilgili aşağıdaki düşüncelerle sorularımızı netleştireceğiz.

İnsan dünyaya gelir ve erken çocukluk dönemini yarı uyku halinde yaşar. Yavaş yavaş kendini bir "Ben" olarak hissetmeyi, bir "Ben" olarak yönünü bulmayı öğrenmelidir ve ruh yaşamı, "Ben" aracılığıyla alınanlarla devamlı olarak zenginleşir. Ölüm yaklaştığında, ruhun bu yaşamı en varlıklı ve en olgun dönemindedir. Dolayısıyla hayati sual ortaya çıkıyor: beden düştüğünde ruh hayatımız ne olacak? Ölüme yaklaştıkça, deneyim ve data zenginliğimizin öneminin artması, fiziksel hayatımızın ve ruh hayatımızın bir özelliğidir; fakat bununla birlikte belirli nitelikler kaybolur ve tamamen farklı bir karaktere sahip başkaları ile değiştirilir. Gençlikte, deneyimler yoluyla bilgi toplarız, kaide olarak ancak daha sonra yerine getirilebilecek umutları besleriz. Yaşlandıkça, hayatın ortaya çıkardığı bilgeliği daha çok sevmeye başlarız. Bilgelik sevgisi egoist değildir, çünkü ölüme yaklaştıkça bu sevgi artar; hikmetimizden bir şey elde etme beklentisi azaldıkça artar. Ruhumuzun bu içeriğine olan sevgimiz giderek artıyor. Bu bakımdan Spiritüel Bilim aslına bakarsak bir ayartma kaynağı olabilir, çünkü bir insan sonraki yaşamının bu mevcut

yaşamda bilgelik edinmesine bağlı olacağına inanmaya yönlendirilebilir. Antropozofinin tesiri, bu mevcut yaşamın sınırlarının ötesinde egoizmin bir uzantısı olabilir ve burada tehlike yatar. Bundan dolayı, eğer yanlış anlaşılırsa, Antropozofi, kendi doğasında yatan bir huy olarak hareket edebilir. çünkü ölüme yaklaştığımız ölçüde bu aşk artar; hikmetimizden bir şey elde etme beklentisi azaldıkça artar. Ruhumuzun bu içeriğine olan sevgimiz giderek artıyor. Bu bakımdan Spiritüel Bilim aslında bir ayartma kaynağı olabilir, çünkü bir insan sonraki yaşamının bu mevcut yaşamda bilgelik edinmesine bağlı olacağına inanmaya yönlendirilebilir. Antropozofinin etkisi, bu mevcut yaşamın sınırlarının ötesinde egoizmin bir uzantısı olabilir ve burada çekince yatar. Bu yüzden, eğer yanlış anlaşılırsa, Antropozofi, kendi doğasında yatan bir alışkanlık olarak hareket edebilir. çünkü ölüme yaklaştığımız ölçüde bu aşk artar; hikmetimizden bir şey elde etme beklentisi azaldıkça artar. Ruhumuzun bu içeriğine olan sevgimiz giderek artıyor. Bu bakımdan Spiritüel Bilim aslına bakarsak bir ayartma kaynağı olabilir, çünkü bir insan sonraki yaşam deliğinin bu mevcut yaşamda bilgelik edinmesine bağlı olacağına inanmaya yönlendirilebilir. Antropozofinin tesiri, bu mevcut yaşamın sınırlarının ötesinde egoizmin bir uzantısı olabilir ve burada çekince yatar. Bu nedenle, eğer yanlış anlaşılırsa, Antropozofi, kendi doğasında yatan bir alışkanlık olarak hareket edebilir. Ruhumuzun bu içeriğine olan sevgimiz giderek artıyor. Bu bakımdan Spiritüel Bilim aslen bir ayartma kaynağı olabilir, çünkü bir insan yaşamcılığının bu mevcut yaşamda bilgelik edinmesine bağlı olacağına inanmaya yönlendirilebilir. Antropozofinin tesiri, bu mevcut yaşamın sınırlarının ötesinde egoizmin bir uzantısı olabilir ve burada çekince yatar. Bundan dolayı, eğer yanlış anlaşılırsa, Antropozofi, kendi doğasında yatan bir davranış olarak hareket edebilir. Ruhumuzun bu içeriğine olan sevgimiz giderek artıyor. Bu bakımdan Spiritüel Bilim aslen bir ayartma kaynağı olabilir, çünkü bir insan yaşamının bu mevcut yaşamda bilgelik edinmesine bağlı olacağına inanmaya yönlendirilebilir. Antropozofinin etkisi, bu mevcut yaşamın sınırlarının ötesinde egoizmin bir uzantısı olabilir ve burada tehlike

yatar. Bu yüzden, eğer yanlış anlaşılırsa, Antropozofi, kendi doğasında yatan bir alışkanlık olarak hareket edebilir.

Yaşamdan edinilen hikmet sevgisi, bir bitkinin gerekli olgunluk aşamasına ulaşıldığında çiçek açmasına benzetilebilir. Aşk, içimizde bulunan bir şey için ortaya çıkar. Erkekler çoğu vakit kendi içlerindeki aşk dürtüsünü yüceltmeye çalıştılar. Örneğin mistiklerde, öz-sevgi dürtüsünü bilgelik sevgisine dönüştürmeye ve bu sevginin güzellikte ışık saçmasına nasıl izin vermeye çalıştıklarının kanıtlarını buluruz. Kendi ruh yaşamlarının derinliklerine dalarak, içlerindeki İlahi Kıvılcım'ın farkına varmaya çalıştılar. Ama gerçek şu ki, insanın hayatta kazandığı bilgelik, yalnızca sonraki yaşamcığının tohumunun açılmasının aracıdır. Bir bitki yıl boyunca büyümesini tamamladığında tohum kalır. Doğrusu, hayattan edinilen bilgelik ile. Ölüm Kapısı'ndan geçiyoruz ve olgunlaşma sürecindeki varlığın ruhsal özü, sonraki yaşamın tohumudur. Bunu hisseden birey bir Mistik olabilir ve sonraki yaşamın yalnızca tohumu olan şeyi İlahi Kıvılcım, Mutlak olarak karıştırabilir. Bu onların biziz, çünkü bu ruh tohumunun kendi benliğimizden başka bir şey olmadığını kabul etmek köke aykırıdır. Meister Eckhart, John Tauler ve diğerleri, reenkarnasyon hakkında aslabir şey bilmedikleri için ondan "içerideki Tanrı" olarak söz ettiler. Reenkarnasyon yasasının anlamını kavrarsak, hem özel bununla birlikte genel olarak aşkın dünyadaki önemini kabul ederiz. Karmadan bahsettiğimizde, bir yaşamdaki niçin olarak bir sonrakinde tesirini gösteren şeyi kastediyoruz. Sebep ve sonuç açısından aşktan hakikaten söz edemeyiz; bir aşk amelinden ve bunun tazmininden söz edemeyiz. Doğru, amel var ise tazminat da olur ama bunun aşkla alakası yoktur. Amellerin karşılığı öteki dünyada aranmaz.

Örneğin, çalışmış olduğumuzu ve işimizin kazanç getirdiğini varsayalım. Ek olarak, işimizi gerçek ödül için değil, bir tek borçları ödemek için yaptığımız için bize neşe vermiyor olabilir. Bu şekilde, şimdi kazanılmış olduğumuzu burada aslına bakarsan harcadığımızı hayal edebiliriz. Borcumuz olmamasını tercih ederdik, ama işler olduğu şeklinde, onları ödemek için çalışmak zorunda. Şimdi bu örneği genel olarak eylemlerimize uygulayalım. Sevgiden meydana

getirdiğimiz her şeyle borçları öduyoruz. Okült bir perspektifnden, sevgiyle yapılan hiçbir ödül getirmez, aslına bakarsanız harcanmış kârı telafi eder. Gelecekte aslabir şey yapamadığımız eylemler, gerçek, gerçek aşkla gerçekleştirmiş olduğumuz eylemlerdir. Bu gerçek pekala rahatsız edici olabilir ve insanoğlu, üst şuurlerinde bunun hakkında aslabir şey bilmedikleri için şanslılar. Fakat şuuraltında hepsi bunu biliyor ve bu yüzden aşk işleri bu kadar isteksizce yapılıyor, bu yüzden dünyada bu kadar azca aşk var. Erkekler içgüdüsel olarak, aşk eylemlerinden gelecekte "ben"leri için aslabir şey bekleyemeyeceklerini hissederler. Ruhun, kendisi için aslabir kazanımı olmayan sevgi eylemlerini gerçekleştirme sevincini tatabilmesi için, ileri bir gelişme aşamasına ulaşılmış olmalıdır. Bunun için dürtü insanlıkta güçlü değildir. Sadece okültizm, aşk eylemlerine yönelik güçlü bir teşvik kaynağı olabilir. Ruhun, kendisi için aslabir kazanımı olmayan sevgi eylemlerini gerçekleştirme sevincini tatabilmesi için, ileri bir gelişme aşamasına ulaşılmış olmalıdır. Bunun için dürtü insanlıkta güçlü değildir. Sadece okültizm, aşk eylemlerine yönelik güçlü bir teşvik kaynağı olabilir. Ruhun, kendisi için hiçbir kazanımı olmayan sevgi eylemlerini gerçekleştirme sevincini tatabilmesi için, ileri bir gelişme aşamasına ulaşılmış olmalıdır. Bunun için dürtü insanlıkta güçlü değildir. Sadece okültizm, aşk eylemlerine yönelik güçlü bir teşvik kaynağı olabilir.

Egoizmimiz, sevgi eylemlerinden aslabir şey kazanmaz, sadece daha çok dünyadır. Okültizm der ki: Güneş dış yaşam için ne ise, dünya için de aşk odur. Aşk dünyadan ayrılırsa aslabir ruh gelişemezdi. Aşk, dünyanın "etik" güneşidir. Çayırda açan çiçeklerden hoşlanan bir insanın, güneşin dünyadan kaybolmasını dilemesi saçma olmaz mıydı? Ahlaki yaşam terimlerine çevrildiğinde, bu şu anlama gelir: Derin endişemiz, sağlam, sağlıklı bir gelişme dürtüsünün insanlığın işlerine yolunu bulması olmalıdır. Mümkün olanı ölçmek, yeryüzünde sevgiyi teşvik etmek - yalnızca bu ve bu bilgeliktir.

Spiritüel Bilimden ne öğreniyoruz? Dünyanın evrimi ile ilgili gerçekleri öğreniriz, dünyanın Ruhunu, yeryüzünün yüzeyini ve değişen koşullarını, insan vücudunun gelişimini ve benzerlerini

duyarız; evrimsel süreçte işleyen ve dokuyan güçlerin doğasını anlamayı öğreniriz. Bu ne anlama geliyor? İnsanların Spiritüel Bilim hakkında aslabir şey bilmek istememesi ne anlama geliyor? Bu, gerçek olanla hiçbir ilgilerinin olmadığı anlamına gelir. Çünkü Eski Satürn'ün, Eski Güneş'in, Eski Ay'ın doğası hakkında hiçbir bilgimiz yoksa, o vakit Dünya hakkında hiçbir şey bilmesi imkansız. Dünyaya ilgi eksikliği, en kaba haliyle egoizmdir. Tüm varoluşa ilgi bizim bağlı görevimizdir. Bu nedenle, yaratıcı gücüyle, yeryüzünün ve tüm insan ruhlarının iyiliğine olan sevgisiyle güneşi özleyelim ve sevelim! Dünyanın evrimine olan bu ilgi, dünyaya yönelik sevginin ruhsal tohumu olmalıdır. Sevgisiz bir ruhsal Bilim, insanlık için bir çekince olabilir, ancak sevgi, vaaz mevzusu olmamalıdır; aşk, ruhsal gerçeklerin bilgisinin yayılması yöntemiyle dünyaya gelmeli ve gerçekten de gelecektir. Sevgi eylemleri ve Spiritüel Bilim ayrılmaz bir halde birleştirilmelidir.

Aşk, meydana gelmekte olan yaratıcı gücün pınarında duyular vasıtasıyla aracılık eder. Duyu kaynaklı aşk olmadan, dünyada maddi aslabir şey olmazdı; ruhsal sevgi olmadan, evrimde ruhsal hiçbir şey ortaya çıkamaz. Sevgiyi uyguladığımızda, sevgiyi geliştirdiğimizde, dünyaya saf yaratıcı güçler. Aklın buna gerekçeler sunması beklenebilir mi? Yaratıcı güçler, biz kendimiz ve aklımız ortaya çıkmadan önce dünyaya arındı. Doğru, egoistler olarak geleceği yaratıcı güçlerden mahrum bırakabiliriz; ama sevginin eylemlerini ve geçmişin yaratıcı güçlerini yok edemeyiz. Varlığımızı geçmişte meydana getirilen aşk işlerine borçluyuz. Bu aşk işlerinin bize bahşetmiş olduğu güç, geçmişe olan derin borcumuzun ölçüsüdür. Ve herhangi bir zamanda ortaya koyabileceğimiz sevgi, varlığımız için borçlu olduğumuz borçların ödenmesidir. Bu bilgi ışığında, yüksek bir gelişme aşamasına ulaşmış birinin geçmişe daha büyük borçları olduğundan yapmış olduklarını anlayabileceğiz. Borçlarımızı sevgi eylemleriyle öder ve burada bilgeliğimiz yatmaktadır. Ulaştığımız gelişme aşaması ne kadar yüksek olursa olsun, güç ve akıl tek başına kafi değildir.

Aşkın dünyadaki anlamını ve tesirini şu şekilde düşünelim. Aşk her vakit geçmişteki hayata borçlu olduğumuz borçların bir hatırlatıcısıdır ve bu borçları ödeyerek gelecek için hiçbir şey kazanmadığımız için, aşk eylemlerimizden kendimize bir kazanç gelmez. Dünyada aşk amellerimizi geride bırakmalıyız; ama o vakit dünya olaylarının akışında ruhsal bir faktördürler. Sevgi eylemlerimizle değil, farklı karakterdeki eylemlerle kendimizi mükemmelleştiririz; yine de dünya bizim aşk eylemlerimiz için daha zengindir. Aşk dünyadaki yaratıcı güçtür.

Aşkın yanı sıra dünyada iki güç daha var. Aşkla iyi mi karşılaştırırlar? Biri güç kudret; ikincisi, güçle ilgili bilgelik yada derecelerden bahsedebilir miyiz: daha zayıf, daha güçlü yada mutlak kudret her şeye kadir. Aynısı bilgelik için de geçerlidir, çünkü her şeyi bilme yolunda aşamalar vardır. Aşkın derecelerinden aynı şekilde bahsetmek işe yaramaz. Evrensel sevgi nedir, tüm varlıklar için sevgi? Aşk söz konusu olduğunda, bilginin her şeyi bilmeye yahut kudretin her şeye kadirliğe yükseltilmesinden bahsedebileceğimiz gibi büyüden de söz edemeyiz, bu sayede kendi varlığımızın daha büyük mükemmelliğini elde ederiz. Birkaç kişiye yahut birçok varlığa duyulan sevginin, bizim mükemmelleşmemizle aslabir ilgisi yoktur. Yaşayan her şeye duyulan sevgi, her şeye gücü yetenlikle karşılaştırılamaz; büyüklük veya geliştirme kavramı, doğru bir şekilde aşka uygulanamaz. Dünyada yaşayan ve dokuyan İlahi Varlığa her şeye kadir olma ödatı atfedilebilir mi? Duygudan doğmuş çekişmeler burada susmalıdır: Her şeye gücü yeten Tanrı, olan her şeyden görevli olurdu ve insan özgürlüğü olamazdı. Eğer insan özgür olabilirse, o süre mutlaka İlahi her şeye kadir olması imkansız.

Tanrı her şeyi bilen midir? İnsanın en yüksek amacı Tanrı'ya benzemek olduğundan, çabamız her şeyi bilme yönünde olmalıdır. Hal böyle olunca her şeyi bilme en büyük hazine midir? Eğer öyleyse, bizimle Tanrı arasında sonsuza kadar uzanan büyük bir uçurum olmalı. Tanrı, her şeyi bilmenin en yüce hazinesine haiz olsaydı ve onu bizden esirgseydi, insan her an bu uçurumun bilincinde olmak zorunda kalacaktı. Herhangi bir geliştirmenin mümkün olmadığı

kalite. Tanrı mutlak aşktır, katıksız aşktır, adeta aşktan doğmuştur, aşkın özü ve özüdür. Tanrı saf sevgidir, üstün bilgelik değil, üstün güç değil. Tanrı kendisine olan sevgisini korudu, ancak bilgeliği ve gücü Lucifer ve Ahriman ile paylaştı.

Yaratıcı olanın kaynağını bulmaya çalışırsak, aşka geliriz; aşk, yaşayan her şeyin temeli, temelidir. Varlıkları daha akıllı ve daha güçlü olmaya yönlendiren şey, evrimdeki farklı bir dürtüdür. İlerleme, bilgelik ve güçle elde edilir. İnsanlığın evrimi tarafınca alınan yolun incelenmesi, bize bilgeliğin ve gücün gelişiminin iyi mi değişebileceğini gösterir: ilerici evrim ve sonra bir zamanlar Golgota Gizemi vasıtasıyla insanlığa saflaştırılan Mesih Dürtüsüdür. Tanrılığın bir armağanı olarak, eksiksiz, kusursuz bir bütünlük içinde. Fakat Dürtü'yü yavaş yavaş içimize alabiliriz. Dünyevi hayatta ihtiyaç duyduğumuz şekliyle sevginin İlahi İtkisi, bir defa ve sonsuza kadar gelen bir İtkidir.

Gerçek aşk, küçültme, büyütme veya büyütme kabiliyetine haiz değildir. Doğası, bilgelik ve kudretten oldukça farklıdır. Aşk gelecek için aslabir beklenti uyandırmaz; Geçmişte yapılan borçların ödenmesidir. Ve dünyanın evrimindeki Golgotha Gizemi de böyleydi. Bu halde Tanrı'nın insanlığa borcu var mıydı?

Lucifer'in etkisi, insanlığa belirli bir unsuru getirdi ve bunun sonucunda daha önce haiz olunan bir şey bizlerden çekildi. Bu yeni unsur, tüm borçların ödenmesini mümkün kılan Golgotha Gizemi tarafından karşılanan bir inişe yol açtı. Golgotha'nın İtkisi, evrimde işlediğimiz günahların bizlerden uzaklaştırılması için değil, Lucifer vesilesiyle insanlığa sızan şeye karşı ağırlığının verilmesi için verildi.

Düşünelim ki, Mesih İsa'nın adı hakkında hiçbir şey bilmeyen, Müjde'de anlatılanlardan hiçbir şey bilmeyen, ama bilgelik ve kudret ile sevginin doğası arasındaki köklü farkı anlayanlar Golgotha'nın Sırlarını bilmelerine karşın, gerçek anlamda bir Hristiyandır. Aşkın borçları ödemek için orada olduğunu ve gelecek için asla bir kâr getirmediğini bilen, gerçek bir Hristiyandır. Bir Hristiyan olmak olan aşkın doğasını idrak etmek için, yalnızca Teosofi, Karma ve

reenkarnasyon öğretileriyle yalnızca Antroposofi, aşk dürtüsü, Mesih Dürtüsünü eklemedikçe bizi büyük egoistlere dönüştürebilir; Antropozofinin üretebileceği egoizmi yenme gücünü ancak bu şekilde elde edebiliriz. Denge, Mesih Dürtüsünün anlaşılmasıyla kurulur. Antropozofi, insanlık için bir zorunluluk olduğu için bugün dünyaya verilmektedir; ama Mesih Dürtüsünden, sevgi Dürtüsünden yoksun olarak geliştirilirse, yalnızca egoizmimizi artıracığımız, aslına bakarsak ölümün ötesine geçen bir egoizmi besleyeceğimiz şeklinde büyük bir çekince vardır. Bunun yerine, sevginin temel doğasını anlamamanın onun ayrılmaz bir parçası bulunduğunu anlamayı öğrenmeliyiz.

Golgotha Gizeminde gerçekte ne oldu? Nasıralı İsa, İncillerde anlatıldığı gibi dünyaya geldi, yaşadı ve otuz yaşındayken Ürdün'de Vaftiz gerçekleşti. Bundan sonrasında Mesih, Nasıralı İsa'nın bedeninde üç yıl yaşadı ve Golgota Gizemini yerine getirdi. Bir çok insan Golgotha Gizeminin tamamen insani bir açıdan ele alınması gerektiğini düşünüyor ve bunun dünyevi bir iş, dünya alemine ilişik bir iş olduğuna inanıyorlar. Ama öyle değil. Golgotha'nın Gizemini gerçek ışığında ve onun dünyada iyi mi meydana geldiğini görmek, yalnızca yüksek dünyaların görüş açısından mümkündür.

Dünyanın ve insanlığın evriminin başlangıcını yeniden düşünelim, insanlara belirli ruhsal güçler bahşedilmişti ve sonrasında Lucifer bize yaklaştı. Bu aşamada şunu söyleyebiliriz: Evrimin ilerleyişi her şeye kadirliğini İnsanlığa teslim eden Tanrılar daha da özgürleşebilir. Ama bizler maddeye amaçlanandan daha derine battık; ilerleme tanrılarından firar ettik, arzu edilenden daha derine düştük, o zaman ilerleme tanrıları iyi mi tekrar kendilerine çekilebilir? Bunu idrak etmek için dünyayı değil, Tanrıların birlikte akıl danıştığını düşünmeliyiz. Mesih, insanların Tanrılara geri çekilmelerini sağlayan Eylemi Tanrılar için gerçekleştirir. Lucifer'in eylemi duyular üstü dünyada yasalaştırılmıştı; Chris'in Tapusu da duyular üstü fakat bununla beraber fizyolojik dünyada sahnelenmiştir. Bu, herhangi bir insanın gücünün ötesinde bir başarıydı. Lucifer'in eylemi, duyular üstü dünyaya ait bir eylemdi. Fakat Mesih, Eylemini burada

gerçekleştirmek için yeryüzüne indi ve insanoğlu bu Eyleme izleyici kalıyor. Golgotha'nın Gizemi, Tanrıların bir Tapusudur, insanoğlun seyirci olduğu Tanrıların bir endişesidir. Cennetin kapısı açılır ve Tanrıların bir Tapusu parlar. Bu, yeryüzünde tamamen duyu dışı olan tek ve tek Eylemdir. Bu nedenle, duyular üstü şeylere inanmayanların Mesih'in İşine de inanmamalarına şaşmamalı. Mesih'in İş, Tanrıların bir İşidir, kendilerinin gerçekleştirdikleri bir İştir. Golgotha Gizeminin görkemi ve eşi olmayan önemi burada yatmaktadır ve insanoğlu onun tanıkları olmaya çağrı edilmektedir. Tarihsel kanıt bulunamaz. Bizler olayı yalnız dış boyutunda görmüş olduk; fakat Müjdeler duyular üstü bir vizyondan yazılmıştır ve bu nedenle duyular üstü gerçeklik duygusu olmayanlar tarafınca kolayca reddedilir.

Golgotha'nın Gizemi, tamamlanmış bir gerçek olarak, ruhsal dünyadaki tüm deneyimlerin en yücelerinden biridir. Lucifer'in eylemi, insanoğlun duyular üstü dünyaya kendi katılımının hala farkında olduğu bir zamana aittir; Mesih'in Tapusu maddi varoluşta gerçekleştirilmiştir, hem fizyolojik bununla birlikte ruhsal bir Eylemdir. Bilgelik yoluyla Lucifer'in eylemini anlayabiliriz; Golgotha Gizemi'nin anlaşılması, yalnızca bilgeliğin erişemeyeceği bir şeydir. Bu dünyanın tüm bilgeliği bizim olsa bile, Mesih'in İş hala kavrayışımızın ötesinde olabilir. Golgotha Gizemini idrak etmek için sevgi esastır. Golgotha'nın Gizemi'nin doğasını ve anlamını ancak aşk bilgeliğe akmış olduğunda ve bilgelik yine aşka akmış olduğunda, ancak ölüme doğru yaşarken,

Bilgelikle birleştirilmiş aşk, Ölüm Kapısı'ndan geçtiğimizde ihtiyacımız olan şey budur, çünkü aşkla birleşen bilgelik olmadan tam anlamıyla ölürüz. Felsefe, felsefe, bilgelik sevgisidir. Eski bilgelik felsefe değildi, çünkü aşk yöntemiyle değil, vahiy yöntemiyle dünyaya geldi. Doğu'nun felsefesi diye bir şey yoktur, Doğu'nun bilgeliği diye bir şey vardır, evet. Bilgelik sevgisi olarak felsefe, Mesih ile birlikte dünyaya geldi; orada dünyaya Mesih Dürtüsü olarak gelen sevgi dürtüsünden kaynaklanan bilgeliğin girişine sahibiz. Aşk dürtüsü şimdi bilgeliğin kendisinde yürürlüğe girmelidir.

Görenin vahiy kanalıyla edindiği kadim bilgelik, insanlığın orijinal duasındaki yüce sözlerde anlatılır: Ex Deo Nascimur - Tanrı'dan doğduk. Kadim bilgelik budur. Ruh alemlerinden çıkan Mesih, bilgeliği sevgiyle birleştirmiştir ve bu sevgi bencilliği yenecektir. Amacı bu şekilde. Fakat bir varlıktan diğerine bağımsız ve özgürce sunulmalıdır. Dolayısıyla aşk çağının başlangıcı, egoizm çağının başlangıcına denk geldi. Kozmosun kaynağı ve kökeni aşktadır; Egoizm, aşkın naturel ve kaçınılmaz sonucuydu. Gene de zaman içinde Mesih Dürtüsü, sevgi dürtüsü, dünyaya sızmış olan ayrılık unsurunu yenecek ve bizler de yavaş yavaş bu sevgi gücünün bir parçası olabiliriz. Mesih'in anıtsal sözlerinde, insanoğlun kalplerine dökülen sevgiyi hissediyoruz:

"İki veya üçü benim adıma bir araya ulaşınca, onların ortasında ben varımdır."

Aynı şekilde, eski Gül-Haç deyişi, bilgelikle nikahlanan sevgide yankılanır: Christo Morimur'da - Mesih'te ölürüz.

Yehova aracılığıyla insanlık, bir grup ruhu varlığı için önceden belirlenmişti; aşk, kan bağı yoluyla yavaş yavaş ona nüfuz edecekti; Lucifer vesilesiyle bir kişilik olarak yaşıyor. Bu nedenle, başlangıçta, insanlar bencilliği, bağlarımsızlığı teşvik eden Luciferik ilkenin bir sonucu olarak önce birlik, sonra ayrılık halindeydiler. Bencillikle beraber dünyaya fenalık geldi. Öyle olmak zorundaydı, çünkü kötü adam olmadan iyiyi ele geçiremezdi. Bir adam kendine karşı zafer kazandığında, aşkın ortaya çıkması mümkündür. Artan egoizmin pençesindeki insana, Mesih kendimize karşı bu zafer için itici gücü ve dolayısıyla fenalüğü yenme gücünü getirdi. Mesih'in işleri, egoizm ve bencillik yoluyla ayrılmış olan insanoğlun yeniden bir araya getirir.

"Kardeşlerimden en küçüğüne yaptığını bana da yapmış oldun."

Aşkın ilahi Tapusu dünyevi dünyaya geri aktı; süre geçtikçe, fizyolojik çürüme ve ölümün güçlerine karşın, insanlığın evrimi, egoizmden değil, yalnızca sevgi ruhundan gerçekleştirilen bu fiil aracılığıyla yeni ruhsal yaşama nüfuz edecek ve aşılacak. Per

Spiritum Sanctum Reviviscimus-mukaddes Ruh vasıtasıyla yeniden yaşıyoruz.

Yine de insanlığın geleceği sevgiden başka bir şeyden oluşacak. Ruhsal mükemmelleşme, dünyevi insanlık için özleme en layık hedef olacaktır (bu, ikinci Gizem Oyunum, Ruhun Denemesi'nin başlangıcında anlatılmaktadır) - ama sevginin gerçekte ne olduğunu anlayan hiç kimse, kendi mükemmellik için çabasının, kendisinin mükemmellik için çabaladığını söylemeyecektir. özverili. Mükemmellik için çabalamak, varlığımıza ve kişiliğimize güç verir. Sadece dünya için değerimiz, kendini mükemmelleştirmek için yapılan eylemlerde değil, tamamen sevgi eylemlerinde yattığı görülmelidir. Bu mevzuda yanılığa düşmeyelim. Birisi bilgelik sevgisiyle Mesih'i takip etmeye çalışmış olduğunda, dünyanın hizmetine adadığı bilgeliğin yalnızca sevgiyle dolu olan kısmı gerçek tesir gösterir.

Bilgelik, aynı anda dünyayı ilerleten ve dünyayı Mesih'e götürmüş olan sevgiye adım attı - bu bilgelik sevgisi asılsızı da dışlar. Çünkü gerçek dışı, gerçeklerin tam tersidir ve gerçeklere sevgiyle teslim olanlar asılsız söyleyemezler. Yalanın kökleri her zaman ve istisnasız egoizmdir. Sevgi yöntemiyle bilgeliğe giden yolu bulduğumuzda, özverili sevgi yöntemiyle kendimizi fethetmenin artan gücü vesilesiyle bilgeliğe ulaşırız. Böylece özgürleşiyor muyuz? Kötülük, sevgi ışığının parlayabildiği alt topraktı; ama dünyadaki fenalüğün anlamını ve yerini kavramamızı elde eden sevgidir. Karanlık, ışığın kenimize girmesini sağladı. Yalnızca gerçek anlamda özgür olan biri gerçek bir Hıristiyan olabilir.

SON NOTLAR

1. "Dürtü", Steiner'in en sevmiş olduğu kelimelerden biridir. Her yerde ortaya çıkıyor ve her zaman (ama sadece hafifçe) mecazi. Terim çok kararlı bir halde mekanik olduğundan, ancak göndergesi her süre manevi veya kültürel olduğundan, etki sarsıcı olabilir. Almanca'da çok kolay yapıldığı gibi, Steiner sık sık yeni terimleri başka kelimelerle birleştirerek, örneğin "Faust-impuls", "Diriliş-impuls" ve "I-impulse" yapacaktır. "Mesih dürtüsü" çok sık meydana gelir ve Steiner'in Hıristiyanlığı, Enkarnasyon'un bile yalnızca tek bir bölümü olduğu, çağlar süresince gelişen kozmik bir olay olarak gördüğü bağlamında anlamlıdır.

2. "Manevi bilim", antroposofinin başka bir ismidir.

3. Steiner'in açıklamasına bakılırsa, insanlık yukarıdan aşağıya yaratılmıştır, sadece Satürn, Güneş ve Ay'dan önce gelen gerçek Dünya evriminin ardışık 'enkarnasyonları' üzerinden aşağıdan yukarıya doğru evrilmiştir. Evrim, birden fazla hedefe yaklaşmamıza izin verir: çağlar boyunca, basitlikten karmaşıklığa, şuarsizlikten bilince, edilgenlikten etkinliğe ve zorunluluktan özgürlüğe doğru yönlendirildik.

4. Güneş Sisteminin çok farklı yapılandırıldığı, Dünya'nın kendisinin bu "önceki enkarnasyonları". Mevcut Güneş Sisteminin gezegenleriyle karıştırılmamalıdır.

5 Rudolf Steiner, kaynağını Lucifer ve Ahriman olarak adlandırdığı duyular üstü varlıklara atfederek, fenalüğün ikili doğası hakkında sık sık mevzuştı. Lucifer, insanoğlulu superbia tarafında günah işlemeye ayartan "kırmızı şeytan" olarak adlandırılabilir: gurur, öfke, bencillik, erotik tutkular, vb. "Ahriman", Güneş Tanrısı Ahura Mazda'nın rakibi olan Zerdüşft figürü Angra Mainyu ile süregelen siyah bir iblis için geleneksel bir isimdir. Ahriman'ın ayartmaları acedia'nınkilerdir: genel olarak tembellik, açgözlülük ve Ruh'un reddi. Steiner, bu varlıkların saldırılarının ilahi bulunduğunu savunuyor: insanlık sadece onların direncini yenerek ve onları uygun bir dengede tutarak, gerçek özgürlük, data ve sevgiyi geliştirmek için içsel olarak yeterince güçlü hale gelebilir.

6 "Golgotha'nın Gizemi", daha geleneksel olarak Enkarnasyon, Tutku ve Diriliş olarak adlandırılan her şey için Steiner'ın tercih ettiği terimdir.